

a föltámadásban válik igazán „új teremtmény”-nyé (2 Kor. 5, 17; Gal. 6, 15) ölti magára az „új ember”-t, aki Isten hasonlóságára tiszta igazságban és szentségben alkotott teremtmény (Ef. 4, 24).

Szent Péter így ír: „Mí azonban új égre és földre várunk, amely az igazság otthona” (2 Pét. 3, 13). Szent Pál is érzi e vágyat: „A sóvárgással eltelt természet Isten fiainak megnyilvánulását várja. Hiszen a természet is hiábavalóságnak van alávetve, nem önként, hanem a miatt, aki alávette. De megmarad az a reménye, hogy a mulandóság szolgálai állapotából fölszabadul Isten fiainak dicsőséges szabadságára. Tudjuk ugyanis, hogy az egész természet együtt sóhajtozik és vajúdik mindaddig. De nemcsak az, hanem mi is, akik magunkban hordjuk a Lélek zsengejét: mi is sóhajtozunk és várjuk a fogadott fiúságot, testünk megváltását” (Róm. 8, 19—23). Az anyagi világ megdicsőülését testünk megdicsőülésének mintájára kell elgondolnunk, amellyel a legbensőbb kapcsolatban van. Mint a lélek lakóhelye a test, úgy a test lakóhelye a világ. A lélek megdicsőülése magával hozza a test dicsőségét, a test megdicsőülésének lesz következménye az egész anyagi világ dicsőséges átalakulása. A Jelenések könyve ezt rajzolja meg az új Jeruzsálem képében: „... a város utcái tükörfényes színaranyból voltak. Templomot nem láttam benne. Az Úr, a mindenható Isten és a Bárány a temploma. A városnak nincs szüksége sem napvilágra, sem holdsugarra: Isten dicsősége világítja meg, fénye pedig a Bárány. Világosságában járnak a nemzetek, és a föld királyai hódolnak neki. Kapuit nem zárják be soha, hiszen nincs is ott éjszaka. Kincseikkel, értékeikkel neki adóznak a nemzetek. De nem léphet be oda tisztátalan, szentségtörő és hazug, csak az, aki föl van jegyezve a Bárány életkönyvébe...” (Jel. 21, 21—27).

Rövid fejtegetésünket azzal a mondattal zárjuk, amellyel Szent Pál fejezi be a test föltámadásáról szóló tanítását: „Fáradjatok minél többet az Úr ügyéért szüntelen, hiszen tudjátok, hogy fáradozástok az Úrban nem hiábavaló” (1 Kor. 15, 58).

INTROITUS

*Ki nyitja meg a betett Könyvet?
Ki szegi meg a töretlen időt?
Lapozza fel, hajnaltól-hajnalig
emelve és ledöntve lapjait?*

*Az ismeretlen tüzvészébe nyúlni
ki merészel közülünk? S ki merészel
a csukott könyv leveles sűrűjében,
ki mer kutatni? S hogy mer pusztá kézzel?*

*És ki nem fél közülünk? Ki ne félne,
midőn szemét az Isten is lehányja,
és leborulnak minden angyalok,
és elsötétül minden kreatúra?*

*A Bárány az, ki nem fél közülünk;
egyedül Ő, a Bárány, kit megöltek.
Végigkocog az üvegtengeren,
és trónra száll. És megnyitja a Könyvet.*

Pilinszky János